

A zsidókérdés és megoldása

Írta: nagykálnai Levatic László
közgazdasági író

A liberális és a marxista felfogás a zsidókérdés megítélése tekintetében mondhatni csaknem teljesen azonos. Sem a liberalizmus sem marxizmus hívei nem ismernek zsidókérdést. A *liberális felfogás* szerint zsidókérdés nincsen, mert a zsidóság nem faj, nemzetiség vagy nép, hanem csak vallásfelekezet, úgyhogy országos számarányát meghaladó térfoglalása nem aggályos, hiszen legfeljebb arról lehet szó, hogy valamely nemzet keretén belül az egyik vallásfelekezetnek több a vagyona, jövedelme és rendelkezési joga, mint a másiknak. Tudjuk, hogy a kir. Kúria egyik határozatában szintén ezt a liberális álláspontot tette magáévá, kimondván, hogy a zsidóság nem faj, hanem felekezet.

A *marxista álláspont* szerint zsidókérdés nem létezik. A történelem a marxizmus szerint nem faji vagy népi küzdelmek, hanem osztályharcok láncolata. A marxizmus tehát faji kérdést nem ismer, illetve *elméletben* nem akar ismerni. A marxizmus szerint a hottentotta munkás közelebb áll a magyar munkáshoz, mint a magyar paraszt vagy a magyar középosztálybeli ember, mert hiszen a hottentotta munkás „elvtárs”, a magyar paraszt pedig a magántulajdon elve alapján álló „kapitalista”. A faji gondolat negációja azonban csak elméleti a marxizmusnál, mert hiszen a marxisták valójában a legélesebb faji harcot hirdetik akkor, amikor zsidó vezetés alatt egymásnak uszítják az államalkotó népnek különböző foglalkozási kategóriáit a zsidóság egyeduralmának megalapítása céljából, amint ezt a szerencsétlen Oroszországnak és Kun

(Kohn) Béla Magyarországnak példája olyan szemléltetően igazolja.

Az úgynevezett *keresztény felfogás* azt vallja, hogy a zsidókérdés tisztára vallási kérdés, mert hiszen minden a zsidó néphez tartozó egyént, hogyha a mózeshitről a keresztény vallásra áttér, teljesjogú hittestvérnek ismeri el. Ennek a felfogásnak alapelgondolása az, hogy az a tény, amely az áttérésben nyilvánul meg, az illető áttérőt egészen más emberré teszi, egész gondolkodásmódját és lelkületét megváltoztatja. Ez a felfogás még abban az esetben sem lehetne teljesen helytálló, hogyha a zsidóságnál nem lenne másról szó, mint a mindenkori államalkotó nép egy hitfelekezetéről, mert hiszen az államalkotó nép tehát a jelen esetben a magyarság is több faji komponensből áll, márpedig az egyén jellemét és lelkületét faji hovatarozandósága, tehát születése dönti el s a nevelés és a vallás csak lényegtelenül módosítja.

A zsidókérdésben csak egy indokolt álláspont képzelhető. *Ez az álláspont nem a liberalizmus, nem a marxizmus és nem a kereszténység álláspontja, hanem a tudományé. Ebben a kérdésben nem hivatott más döntenit, csak a tudómany.* Ha a kir. Kúria ki is mondja azt, hogy a zsidóság nem faj, nép, nemzetiség, hanem csak egyszerűen felekezet, amelynek támadása hitfelekezetellenes izgatást képez, ez lehet a kir. Kúria illető tanácsát alkotó bírák jogi véleményezése, de semmiesetre sem felel meg a tudományos álláspontnak. Ez egyszerűen jogi vélelem és semmi egyéb!

Az embertan tudománya, az anthropotógia vagy másnéven fajismerettan ebben a kérdésben már régen kimondotta az utolsó szót. Nincsen komoly anthropológus, aki a zsidóságnak külön népi mivoltát tagadásba venné, sőt pontosan megállapították már azokat a faji bélyegeket is, amelyek a zsidóságot, — amelyet másodlagos emberfajának (Rasse zweiter Ordnung) is szoktak nevezni —, jellemzik. Megállapították, hogy a zsidóság több emberfajta kereszteződéséből céltudatos beltenyésztéssel kialakított nép, amelynek éppen a többbezeréves beltenyésztés folytán nagy népi öntudata és nagy örökítő képessége van. Ennek a népnek jellemzője az, hogy olyan faji komponensekből áll, amelyek az európai népeknél egyáltalán nem,

vagy csak kisebb mértékben fordulnak elő. így pl. vannak a zsidóság véreben néger, orientális (szemita) és előázsiai vérelemek, amelyek ilyen keveredésben egyetlen más európai nép véreben sem fordulnak elő. A kegyetlenséget a néger ősöknek köszönhetik a zsidók (lásd a magyarországi és kivált az oroszországi bolsevizmus kegyetlen embermészárlását), az üzleti szellemet és az agitatori képességeket pedig az előázsiai (az örménnyel rokon) vérbeütésnek. *Tudományosan beigazolt tényként lehet megállapítani, hogy egyetlen európai nép sem áll fajilag olyan távol a másiktól, mint a zsidó nép ezek bármelyikétől. A zsidó nép tehát a „legidegenebb nép” az európai népek között sajátságos faji összetételénél fogva.* Ez az oka annak, hogy a vérkeveredés a zsidóság és az európai népek között nem kívánatos és legfeljebb ottan nem kifogásolható, ahol — mint pl. a délolaszoknál és délfranciáknál — több a zsidó nép vérelemeivel rokon vérelem, mint másutt, amint azt európai hírű tudósunk *Méhely Lajos* egyetemi tanár több értekezésében megállapította.

Önmagában az a tény, hogy a zsidó nép idegen Európában és általában mindenütt, ahol az úgynevezett északi, alpesi, dinári, keletbalti, dahli, tehát európai fajták, illetve a belőlük álló népek laknak, de még ott is, ahol mongol jellegű népek képezik az államalkotó elemet, nem képezne komoly problémát. A zsidóság számaránya a népek között viszonylag olyan kicsi, hogy szembeállítva a világ közel 2 milliárdnyi lakosságát, a kb. 20 millióra tehető zsidó vagy félzsidó (zsidó félvér) népességgel, szinte nevetségesnek tűnhetik a be nem avatott előtt, hogyha zsidókérdésről egyáltalán beszélünk.

Hogy miért van mégis zsidókérdés és a zsidókérdés lényegét legpregnansabban fejezi ki — szerintem — Bálás Károly egyetemi tanár, amikor Társadalmi Politika című könyvének 74—75. oldalán a következőket írja:

„A zsidóprobléma is olyan világrészekre kiterjedő jelentőségű és alakulása olyan természetű, hogy vele akarva nem akarva komolyan foglalkozni kell annál is inkább, mert ezt elhallgatni vagy letagadni akarni ma már hipokrizis számba menő komolytalan dolog lenne csupán, amikor a társadalomnak úgyszólván minden rétege erről

mint aktuális és égető kérdéstről beszél. A társadalmi tudományoknak tehát ezzel a problémával is komoly tárgylagossággal kell foglalkozniuk és hozzá kell szoktatniuk az intelligens rétegeket, hogy ezt a kényes, de nagyjelentőségű társadalmi problémát annak komolyságához mért őszinteséggel, alaposítással és objektivitással kezeljék. A tudomány feladata erre a problémára vonatkozólag is: felvetni a kérdést, kritikailag megvitatni a reá vonatkozó eszmemenetet és az ajánlott megoldási módokat és tudományos elfogulatlansággal és őszinteséggel álláspontot is foglalni a kérdésben. A zsidóságnak évezredes szociális és társadalmi szerepe ugyanis a legutóbbi időszakokban jelentőségében rendkívül megnőtt. A társadalmi, faji és gazdasági értelemben vett zsidóproblémának a modern viszonyok között is egyre fokozódó jelentőségét különösen az adja meg, hogy a ma már kb. 17—18 millióra szaporodott zsidóság nemzetközileg a föld javainak s az egyes nemzeti jövedelmeknek egyre nagyobb és nagyobb részét foglalja le a maga számára, egyre felsőbb, gazdagabb és befolyásosabb társadalmi rétegekbe nyomul be és egyre inkább kiszorítja onnan a hatalom és jólét előbbi birtokosait. Azon az úton van és nem egy tekintetben el is érte már, hogy gazdaságilag és ezen keresztül más vonatkozásban is uralkodó réteggé váljék mindenütt. S míg egyrészt a gazdaság és hatalom előnyeit és megszerzésüknek eszközeit egyre inkább egyesíti a kezei között, addig másrészt alulról a társadalmi forradalomban való vezetőszerében egyre jobban döngeti a mai társadalmi rend alapjait. Tőke, sajtó, szocializmus, nemzetközi titkos szervezetek nagyjából a kezeik között, vagy erős befolyásuk alatt vannak. Ott pedig, ahol a kommunisztikus forradalom megdöntötte a régi rendet, politikailag is az egyedül uralkodó réteggé tették magukat. *A zsidókérdés ismerete nélkül nem lehet a modern szociális és gazdasági problémát ismerni, valamely megoldása nélkül nem lehet azt megoldani. A tudománynak nem lehet feladata ekként a mindenki által látott zsidóproblémát sem letagadni, hanem meg kell látnia és foglalkoznia kell vele minél alaposabban és kimerítőbben.*”

Ugyanezen mű 86—67. oldalain pedig a következőket olvashatjuk:

„Minden olyan politikai tervszerű cselekvőségnek, mely a nemzeti és faji érdekek tudatára és megismerésére ébredt, alapvető szempontja és célja kell, hogy legyen a nemzet és faj munkájának, áldozatainak és erőfeszítéseinek eredményét a nemzet és a nemzeti faj számára biztosítani. Ha ezt a nagyon is fontos és alapvető érdeket s a hozzá tapadó következményeket kissé mélyebben elemezzük, azonnal tisztába kell jönnünk azzal is, hogy ezért és ebből az alapvető nemzeti érdekből folyólag a *nemzettel*, illetve a nemzeti fajjal homogén kisebbségek parazitizmusánál ugyancsak nemzeti és szociálpolitikai tekintetben sokkal veszedelmesebb a heterogén kisebbségek parazitizmusa. Ezért sokkal nagyobb és a nemzeti életbe mélyebben belevágó jelentőségű probléma a heterogén kisebbségek utilitarizmusának és parazitizmusának problémája. A heterogén kisebbségek parazitizmusa azt jelenti ugyanis, hogy valamely nemzet keretein belül idegenek szerzik meg maguknak a legelőnyösebb gazdasági és jövedelmi alkalmakat és ekként idegennyelvű vagy fajú rétegek válnak a gazdagok, a jobban élők, a gazdasági téren vezetők osztályává. Különösen veszedelmes a helyzet akkor, ha nehezen asszimilálható idegen fajokról van szó, mert egy ilyen társadalmi elemnek következetes és szívós térfoglalása esetében a gazdasági téren uralkodók és vezetők rétege egészen, vagy túlnyomólag ezekből kerülván ki, megtörhetik, hogy végül is a túlnyomórészben csak a nehéz és hálátlan munkák végzői kerülnek ki a tulajdonképpeni nemzeti faj fiaiból, míg az előnyösebb, a vezető, a nagyobb anyagi boldogságot és kisebb életküzdelmet jelentők az uralkodóvá lett idegeneknek jutnak. Ezért annak az öntudatos nemzeti politikának, amely nem akarja azt az állapotot bekövetkezni engedni, amely mellett a nemzeti fajnak csak a szegénység és hálátatlan foglalkozások jussanak, minden gyümölcs ellenben egy heterogén kihasználó rétegnek teremjen, előrelátólag kell ez ellen védekező tervet és célokat alkotnia.”

A fenti idézetek után világos, miért van a világon zsidókérdés. Természetes dolog, hogy a zsidókérdés, ille-

tőleg a zsidóság térfoglalása nem egyforma jelentőségű az egyes államokban. Japánban pl. zsidókérdés nincsen és részben ennek tulajdonítható az a bámulatos erőkifejtés és nagy expanzív erő, amelyre ez a mongoloid nép képes. Ugyancsak csekély jelentőségű a zsidókérdés Finnországban, Svédországban és Norvégiában. A nagy államok közül legjobban elhatalmasodtak a zsidók Franciaországban, az Északamerikai Egyesült Államokban és Angliában, míg Németországban Hitlernek sikerült csak nemrégiben politikai és kulturális egyeduralkodást megdönteni. Oroszországban ma ők az élet és halál urai, ők a közélet diktátorai és Stalin, a tíflii cipőfoltozó varga fia csak nemrégiben vette el az ötéves terv zsidó szerzőjének, Kaganovicsnak leányát feleségül, ami az oroszországi zsidóuralom újabb megerősödését jelenti. Túl messze vezetne azonban, hogyha a különböző államok zsidókérdését részletesen tárgyalnánk, éppen azért térjünk át inkább a hazai zsidókérdésre.

Itt megint csak egy egyetemi tanárt, *szepesv ár aljai Haendel Vilmos dr.-t* keil megszólaltatnom, aki „*A Nemzetiségek*” című tanulmányában a 77—78. oldalon a következőket írja *Kovács Alajosnak* „*A zsidóság térfoglalása Magyarországon*” című munkájában foglalt statisztikai adatok kapcsán:

„A zsidóságnál mindenütt a vezérpolcon találjuk a magas, igen magas percentet, a segédszemélyzetnél a hihetetlenül alacsonyát.

Értelmes ember előtt nem szorul bővebb kifejtésre, mit jelent ez a szociális tagozódás szempontjából.

Az értelmiség vezetése zsidó kézben van az egész államban. Sokkal inkább mint a 13% zsidó lakost feltüntető Lengyelországban.

A zsidó morálra legjellemzőbb, hogy egészen más elveket követ saját hírsorsosai, mint a keresztények irányában.

A többi nemzetiség is gyakorolt Magyarországon politikai befolyást... Ámde olyan titkos belső uralmat a hivatalos világ felett és az egész állami életnek a maga saját különleges jellegével való szaturálását, amelyet a zsidóság tudott kifejteni — szövetségese a szabadkőműves-

ség segítségével — az évezredes magyar történelem egyetlen korszaka sem mutathat fel (1867—1918-ig).”

Látjuk ezekből a fejtegetésekből, hogy a mű szerzője itt kifejezetten zsidó nemzetiségről beszél s ezt az álláspontját a könyv 73. oldalán fejti ki bővebben, a következőket írva: „Last not least — a hetedik nemzetiség a zsidó.”

Még egy emberöltővel ezelőtt némi feltűnést keltett volna, hogy őket ebben a kategóriában tárgyaljuk. Ma már tudományosan megállapított tételnek tekinthető, hogy lényeg szerint inkább nemzetiség, mint vallás.

Áll ez úgy az ethnographia, mint a politika szempontjából. Előbbire nézve, mely főleg fizikai jegyekből indul ki, ez olyan világos, hogy indokolásra nem is szorul.

A másodikra nézve pedig nyilvánvalóan szinte áll a fentebbi kijelentés, mert hiszen nem vallásukkal okoznak zavart az állami életben, hanem főleg a többi állampolgároktól annyira különböző faji jellegükkel, természetükkel, habár ez kétségtelenül bizonyos összefüggésben áll a vallási meggyőződésen alapuló erkölcsi elvekkel is. Látszik ez a megkeresztelt, de külső ismérveiket levetni nem bíró zsidókon ...

Ami már most a *zsidóság jelenlegi térfoglalását* illeti, az 1930. évi népszámlálás adatai nem lévén még közrebocsájtva, pontos adatokat errenézve nem közölhetünk. Annyi bizonyos, hogy Budapesten a házaknak kb. 40%-a zsidók kezén van s a 100 holdon felüli szabadforgalmú földbirtokoknak kb. egyhatoda. (A kikeresztelt zsidókat és azoknak utódait természetesen a zsidókhoz számítjuk.) A kereskedelem elzsidósodásáról azt hiszem mindenki tud, hiszen csak végig kell menni hosszúnappor Budapest utcáin, hogy megállapíthassuk a kereskedelem teljes elzsidósodását a lehúzott üzleti redőnyök szemlélése alapján. A nagyipar, a bankok szinte kizárólag zsidó kézen vannak, zsidó a nagybérlok jelentős hányada s hírlapírók, színművészek, ügyvédek, orvosok között szintén számarányukat messze meghaladó mértékben szerepelnek a zsidó nép, vagy — ha úgy tetszik — nemzetiség fiai.

A dolog lényege tehát az, hogy a magyarság a gazdasági érvényesülés szempontjából Magyarországon másodosztályú állampolgárrá vált, hiszen még az egyetemeken

is országos arányszámukat megduplázva tanulnak a zsidók. A zsidókérdés tehát egyben magyar kérdés is. A kérdések kérdése az; ki legyen uralkodó tényező gazdasági, kulturális és politikai téren: a magyarság vagy a zsidóság? Ez Magyarországon — s minden más államban — a zsidókérdés lényege. A magyarság és minden más nemzsidó nép szempontjából zsidókérdés mindaddig létezni fog, amíg a magyarság vagy az illető államalkotó nép vissza nem szerzi elveszett gazdasági és kulturális pozícióit a társadalmi erők felhasználásával és a politikai hatalom megfelelő érvényesítésével. A zsidóság szempontjából pedig mindaddig lesz zsidókérdés, amíg a korlátlan politikai egyeduralmat meg nem szerezte a maga számára, amint az pl. Oroszországban sikerült is neki.

A kérdések kérdése csak az, *melyik elem oldja meg a zsidókérdést: a zsidó vagy a nemzsidó?* Ha a zsidók oldják meg a maguk szájaize szerint, akkor az egész világ el lehet készülve a legzsarnokibb zsidó deszpotizmusra és a népek színejávanak kiirtására, amint ezt Oroszország példája igazolja.

A zsidókérdésnek a nemzsidó népek szempontjából való megoldása nem történhetik egyedül társadalmi úton, bojkottmozgalmakkal vagy hasonlókkal, hanem *csakis törvényhozási úton, vagy a zsidóságnak nemzeti kisebbséggé deklarálásával és a legszigorúbb numerus-claususnak bevezetésével az emberi élet valamennyi vonatkozásában, vagy pedig a zsidóság egyenjogúsításának megszüntetésével.* Itt lényegileg hatalmi küzdelemről van szó, ahol érzelmi momentumok, a „humanitás” szempontjai nem játszhatnak szerepet, hanem *csakis a népek jól felfogott életérdekei.* Természetes dolog, hogy a zsidókérdés végleges megoldását csak az hozhatja meg, hogyha *a zsidóságnak visszaadják az önálló nemzeti létet nem Palesztinában, mert ez erre szűk, hanem valamely nagyobb területen, pl. Madagaszkár szigetén, ahol szabadon kifejlithetné „államalkotó és szervező” képességeit.*

A zsidókérdés ma már nemcsak nemzeti, hanem nemzetközi vagy — ha úgy tetszik — nemzetekfeletti probléma, amelyet elszigetelten megoldani nem lehet. A zsidóság ugyanis ma már világhatalom, úgyhogy csakis a népeknek

közös akciója képes olyan megoldási véghezvinni, amely nem a zsidóság, hanem az államalkotó népek érdekeit tartja elsősorban szem előtt.

Tekintettel arra, hogy a zsidóság a legidegenebb nép Európában és mindenütt, ahol „árja és turáni” népek laknak, *az államalkotó népek együttműködése a zsidókérdés békés, törvényhozási úton történő megoldására meg lehetőszen kézenfekvőnek látszik.*

A zsidókérdés egy vagy más formában előbb-utóbb megoldódik, a kérdés csak az, kik oldják meg: a zsidók vagy a nemzsidók? Erre a kérdésre a történelem fog majd feleletet adni.